

¿Cap un Pirineu sense neu?

1. • Comarques poc dependents de la neu com a pol d'atracció de visitants han mantingut l'ocupació prevista

ISIDRE Domenjó
redaccio@andorra.elperiodico.com

La neu s'ha fet pregar enguany. Li ha costat, al temps, de nevar aquest final de tardor. ¿És un senyal del canvi climàtic que ens ve al damunt? Cap expert no s'atreveix a negar-ho de manera rotunda. Les dades són les que són i, si més no, conviden a la reflexió. ¿Anem cap un Pirineu sense neu? ¡Mai tant! Tanmateix, sí que és possible que, en un futur que ja és aquí, no nevi de la manera a què estem acostumats, ni en intensitat i en regularitat. És a dir, que la neu sigui menys previsible, menys *ensinistrable* pels homes. ¿Com afectarà aquest nou comportament de la neu els sectors econòmics que en depenen directament o indirecta? Doncs s'hi hauran d'adaptar, evidentment. Sens dubte que tenen prou capacitat d'organització per fer-ho.

ELS TERRITORIS pirinencs més afectats aquest pont festiu per les anul·lacions de reserves de places hoteleres han estat aquells en els quals el turisme de neu té un pes més fort. L'exemple més paradigmàtic és el de la Vall d'Aran. Contràriament, comarques com ara l'Alt Urgell, poc dependents de la neu com a pol d'atracció de visitants, han mantingut els nivells d'ocupació previstos. Fets com el que ara exposem vénen a corroborar la diversitat de l'Alt Pirineu, lluny de la visió uniformista que se'n té a la resta de Catalunya i, d'una manera especial, a Barcelona i en altres àrees urbanes. I és que el Pirineu esquiable és encara, per sort, només una petita part del Pirineu.

És en moments com aquest quan convé recordar que un dels motors econòmics més potents del Pirineu, com és el de l'esquí, depèn absolutament d'un factor tan poc sòlid com és el clima. Si no neva, tot ell trontolla. A la pregunta "¿quin temps farà?", un pagès, gran i savi, de l'Alt Urgell, responia sempre: "Ni del temps ni de la política, no te'n pots fiar". Invertir en la neu com a eina de desenvolupament econòmic és, certament, una operació de risc. En conseqüència, no seria sobrer disposar d'un pla B que funcionés eficaçment com a xarxa de seguretat davant el perill d'eventuals caigudes al buit. ¿I quin hauria de ser aquest pla B? Justament el que hi ha sota la neu: la terra, el paisatge. Això sí que és sòlid. Sòlid... sempre que no es malmeti, sempre que els depredadors humans es trobin amb prou barreres legals que evitin la destrucció del patrimoni més preuat que tenim els pirinencs.

I TAMBÉ aquí s'han de recordar els efectes sobre la natura que produeix la construcció de pistes d'esquí alpí i, sobretot, de les urbanitzacions que comporten. Fóra bo que la classe política no perdés de vista aquests detalls, aquests petits llums d'alerta que, de tant en tant, apareixen en el paisatge de muntanya. Diversificar l'oferta turística és, sens dubte, la millor aposta de futur que pot fer l'Alt Pirineu. Trobar un model equilibrat de desenvolupament per a aquest territori hauria de ser l'objectiu, públic i privat, dels pròxims anys. Un model amb neu esquiable i amb neu només contemplable; amb rius nets per banyar-s'hi i per pescar-hi; amb muntanya per escalar i per passejar; amb pobles per viure-hi i per treballar-hi. De neu, de rius, de muntanyes i de pobles, en tenim. Només cal treure'n un profit imaginatiu i racional.